

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (десети състав)

12 януари 2017 година *

„Обжалване — Картели — Европейски пазар на фосфатите за храни за животни — Предоставяне на квоти за продажба, координиране на цените и на условията на продажба и обмен на чувствителна търговска информация — Оттегляне на жалбоподателите от процедурата за постигане на споразумение — Правомощие за пълен съдебен контрол — Защита на оправданите правни очаквания и равното третиране — Разумна продължителност на производството“

По дело C-411/15 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 27 юли 2015 г.,

Timab Industries, установено в Динар (Франция), за което се явява N. Lenoir, avocate au barreau de Paris,

Cie financière и de participations Roullier (CFPR), установено в Сен Мало (Франция), за което се явява N. Lenoir, avocate au barreau de Paris,

жалбоподатели,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват C. Giolito и B. Mongin, в качеството на представители, подпомагани от N. Coutrelis, avocate au barreau de Paris, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (десети състав),

състоящ се от: M. Berger (докладчик), председател на състава, E. Levits и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: H. Saugmandsgaard Øe,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 28 юли 2016 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

- 1 С жалбата си жалбоподателите — Timab Industries (наричано по-нататък „Timab“) и Cie financière et de participations Roullier (CFPR), искат главно да се отмени решението на Общия съд на Европейския съюз от 20 май 2015 г., Timab Industries и CFPR/Комисия (T-456/10, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2015:296), с което Общият съд отхвърля жалбата им за отмяна на Решение C(2010) 5001 окончателен на Комисията от 20 юли 2010 година относно производство по член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/38866 — Фосфати за храна за животни) (наричано по-нататък „спорното решение“), и делото да се върне на Общия съд за съответно намаляване на размера на наложената им глоба. При условията на евентуалност те искат да се установи, че Общият съд е нарушил правото им на справедлив съдебен процес поради неразумната продължителност на съдебното производство.

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 1/2003

- 2 Член 7, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), предвижда:

„Когато Комисията, действайки по внесена жалба или по собствена инициатива, установи, че е налице нарушение на член [101] или [102 ДФЕС], тя може чрез решение да задължи съответните предприятия и сдружението на предприятия да прекратят нарушението. За тази цел тя може да им наложи всякакви поведенчески или структурни принудителни мерки, които са съразмерни на извършеното нарушение и са необходими за действителното прекратяване на нарушението [...]“.

- 3 Член 23, параграфи 2 и 3 от този регламент гласи:

„2. С решение Комисията може да налага санкции на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност:

- а) нарушават член [101 ДФЕС] или [102 ДФЕС] [...]

[...]

За всяко предприятие и сдружение на предприятия, което има участие в нарушението, санкцията не може да надвишава 10 % от общия размер на оборота му за предходната стопанска година.

[...]

3. При определяне на размера на санкцията се взема предвид както тежестта, така и продължителността на нарушението“.

Регламент (ЕО) № 773/2004

- 4 Процедурата за постигане на споразумение е въведена през 2008 г. с приемането на Регламент (ЕО) № 622/2008 на Комисията от 30 юни 2008 година за изменение на Регламент (ЕО) № 773/2004 относно провеждането на процедури за постигане на споразумение при дела за

картели (ОВ L 171, 2008 г., стр. 3). Правилата за прилагане на този регламент са закрепени в Известие на Комисията от 2 юли 2008 година относно воденето на производства за постигане на споразумение с оглед приемане на решения съгласно член 7 и член 23 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета при дела за картели (ОВ C 167, 2008 г., стр. 1, наричано по-нататък „Известието относно процедурата за постигане на споразумение“).

- 5 Член 10а от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 123, 2004 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242), изменен с Регламент № 622/2008 (наричан по-нататък „Регламент № 773/2004“), е озаглавен „Процедура за постигане на споразумение при дела за картели“ и предвижда:

„1. След образуване на производство по член 11, параграф 6 от Регламент [...] № 1/2003, Комисията може да определи срок, в рамките на който страните могат да заявят писмено, че имат готовност да започнат разговори за постигане на споразумение с оглед на евентуално подаване на заявления за постигане на споразумение. Комисията не е длъжна да взема под внимание отговорите, които са получени след изтичането на този срок.

[...]

2. Страните, участващи в разговори за постигане на споразумение, могат да бъдат информирани от Комисията за:

- а) възраженията, които предвижда да повдигне срещу тях;
- б) доказателствата, използвани, за да се определят предвидените възражения;
- в) неверителни варианти на всеки определен достъпен документ, включен в досието по делото към дадения момент, доколкото искане от страната е оправдано, за да се позволи на страната да установи своята позиция относно срок или други специфични аспекти на картела; както и
- г) обхвата на възможните санкции.

[...]

В случай че разговорите за постигане на споразумение напреднат, Комисията може да определи срок, в който страните могат да поемат ангажимент да следват процедурата за постигане на споразумение, като подадат заявления за постигане на споразумение, в които отразяват резултатите от разговорите за постигане на споразумение и признават своето участие в нарушение на член [101 ДФЕС], както и своята отговорност. Преди Комисията да определи срок за подаване на заявленията за постигане на споразумение, съответните страни имат право да им бъде оповестена своевременно информацията, посочена в член 10а, параграф 2, първа алинея при поискване от тяхна страна. Комисията не е длъжна да взема под внимание заявленията за постигане на споразумение, които са получени след изтичането на този срок.

3. Когато изложението на възраженията, връчено на страните, отразява съдържанието на техните заявления за постигане на споразумение, писменият отговор на съответните страни на изложението на възраженията, даден в срока, определен от Комисията, следва да потвърди, че изложението на възраженията, адресирано до тях, отразява съдържанието на техните заявления за постигане на споразумение. Тогава Комисията може незабавно да пристъпи към приемане на решение по член 7 и член 23 от Регламент [...] № 1/2003 след допитване до Консултативния комитет по ограничителни практики и господстващо положение съгласно член 14 от Регламент [...] № 1/2003.

4. Комисията може да реши във всеки момент по време на процедурата изцяло да прекрати разговорите за постигане на споразумение в конкретния случай или по отношение на една или повече страни, ако счете, че няма вероятност да се постигне процедурна ефективност“.

Известието относно процедурата за постигане на споразумение

6 Точка 1 от Известието относно процедурата за постигане на споразумение гласи:

„Настоящото известие въвежда рамката за компенсиране на сътрудничеството при производства, образувани с оглед прилагане на член [101 ДФЕС] при дела за картели. [...] Сътрудничеството, предмет на настоящото известие, е различно от доброволното предоставяне на доказателства за започване или подпомагане напредъка на разследването на Комисията, което е обхванато от Известието на Комисията относно освобождаване от санкции и намаляване на техния размер при дела за картели [...]. В случай че сътрудничеството, предложено от предприятие, попада в приложното поле на двете известия на Комисията, то може да бъде съответно кумулативно компенсирано“.

7 Част 2.1 от същото известие е озаглавена „Образуване на производство и проучвания във връзка с постигането на споразумение“ и точка 11 от нея гласи:

„В случай че Комисията прецени за уместно да проучи интереса на страните към участие в разговори за постигане на споразумение, тя определя срок от не по-малко от две седмици, в съответствие с член 10а, параграф 1 и член 17, параграф 3 от Регламент [...] № 773/2004, в който страните по дадено производство следва да заявят писмено дали възнамеряват да участват в разговорите за постигане на споразумение с оглед евентуално подаване на заявление за постигане на споразумение на по-късен етап. Тази декларация в писмен вид не предполага, че страните допускат участие в нарушение или че са отговорни за такова“.

8 Точки 15—17 и 19 от Известието относно процедурата за постигане на споразумение са включени в част 2.2 от известието, която е озаглавена „Започване на процедурата за постигане на споразумение: разговори за постигане на споразумение“, и предвиждат:

„15. Комисията си запазва правото да определя уместността и темпа на двустранните разговори за постигане на споразумение с всяко предприятие. В съответствие с член 10а, параграф 2 от Регламент [...] № 773/2004, това включва определяне, като се вземе предвид цялостния напредък в резултат от процедурата за постигане на споразумение, на реда и последователността на двустранните разговори за постигане на споразумение, както и времевия график за оповестяване на информация, включително доказателствата в досието на Комисията, използвани за установяване на предвидените възражения и потенциалната глоба. Информацията ще бъде оповестена своевременно в съответствие с напредъка на разговорите за постигане на споразумение.

16. Ранното оповестяване в контекста на разговорите за постигане на споразумение в съответствие с член 10а, параграф 2 [...] от Регламент [...] № 773/2004 ще позволи страните да бъдат уведомени за основните елементи, взети под внимание до момента, като предполагаеми факти, класифициране на тези факти, сериозност и продължителност на действие на предполагаемия картел, разпределяне на отговорности, приблизителна оценка на вероятните глоби, както и доказателства, използвани в подкрепа на потенциалните възражения. Това ще позволи на страните да представят убедително своите становища относно потенциалните възражения срещу тях и ще им даде възможност да вземат осведомено решение дали да се насочат към постигане на споразумение, или не. [...]

17. Когато напредъкът при разговорите за постигане на споразумение води до общо разбиране относно обхвата на потенциалните възражения и оценка на обхвата на възможните глоби, които могат да бъдат наложени от Комисията, [и] предварителната позиция на Комисията е, че с оглед на цялостния напредък е вероятно да бъде постигната ефективност на процедурите, Комисията може да определи окончателен срок от 15 работни дни, в който дадено предприятие да подаде окончателно заявление за постигане на споразумение [...].

[...]

19. В случай че съответните страни не подадат заявление за постигане на споразумение, за тях процедурата за окончателно решение на Комисията следва общите разпоредби [...] вместо тези, с които се урежда процедурата за постигане на споразумение“.

9 Част 2.3 от Известието относно процедурата за постигане на споразумение е озаглавена „Заявления за постигане на споразумение“ и точка 20 от нея предвижда, че страните, които решат да приложат процедурата за постигане на споразумение, трябва да подадат официално искане за постигане на споразумение под формата на заявление за постигане на споразумение. Това заявление съдържа в частност ясно и недвусмислено признание от страните на отговорността им за нарушението, както и потвърждение от тях, че не възнамеряват да искат достъп до преписката или да бъдат изслушвани отново на устно изслушване, освен в случай че Комисията не отрази тяхното заявление за постигане на споразумение в изложението на възраженията и в решението.

10 Точка 21 от Известието относно процедурата за постигане на споразумение също се съдържа в част 2.3 от известието и гласи:

„Признанията и потвържденията, предоставени от страните с оглед постигане на споразумение, представляват израз на техния ангажимент за сътрудничество за бързо решаване на делото в съответствие с процедурата за постигане на споразумение. Тези признания и потвърждения обаче зависят от това дали Комисията ще удовлетвори техните искания за постигане на споразумение, включително предвидения максимален размер на глобата“.

11 Част 2.4 от Известието е озаглавена „Изложение на възраженията и отговор на страните“ и точки 23, 24 и 26 от нея гласят:

„23. Съгласно член 10, параграф 1 от Регламент [...] № 773/2004, връчването на писмено изложение на възраженията на всяка от страните, срещу които са повдигнати възражения, е задължителна подготвителна стъпка преди приемане на окончателно решение. Следователно и по процедурата за постигане на споразумение Комисията издава изложение на възраженията.

24. За да може правото на защита на страните да бъде упражнено ефективно, преди да приеме окончателно решение, Комисията следва да изслуша техните становища относно възраженията срещу тях и доказателствата в подкрепа и да ги вземе под внимание, като измени своя предварителен анализ, където е уместно. Комисията трябва да бъде в състояние не само да приеме или да отхвърли съответните аргументи на страните, изложени по време на административната процедура, но и да извърши свой собствен анализ на поставените от тях въпроси, за да се стигне или до оттегляне на възраженията, защото те са се оказали неоснователни, или да допълни и преоцени своите фактологични и правни аргументи в подкрепа на поддържаните възражения.

[...]

26. В случай че в изложението на възраженията са отразени заявленията за постигане на споразумение на страните, в срок [...], определен от Комисията [...], съответните страни трябва да отговорят на него, като потвърдят (недвусмислено), че изложението на възражения съответства на съдържанието на техните заявления за постигане на споразумение и че следователно те застават зад ангажимента си да следват процедурата за постигане на споразумение [...].

12 Част 2.5 от Известието относно процедурата за постигане на споразумение е озаглавена „Решение на Комисията и компенсация за постигане на споразумение“ и точки 28, 30, 32 и 33 от нея гласят:

„28. След получаване на отговорите на страните на изложението на възраженията в потвърждение на техния ангажимент за постигане на споразумение, Регламент [...] № 773/2004 позволява на Комисията да пристъпи, без каквито и да било други процедурни стъпки, към приемане на съответното окончателно решение съгласно член 7 и/или член 23 от Регламент [...] № 1/2003 [...]. По-специално, това означава, че след като заявленията за постигане на споразумение на страните са били отразени чрез изложението на възраженията, [...] тези страни не могат да искат устно изслушване или достъп до досието.

[...]

30. Окончателният размер на глобата в даден случай се определя в решението относно установяване на нарушение съгласно член 7 и налагане на глоба съгласно член 23 от Регламент [...] № 1/2003.

[...]

32. В случай че Комисията реши да компенсира дадена страна за постигането на споразумение в рамките на настоящото известие, тя ще намали размера на глобата с 10 %, след като е бил приложен таван от 10 % в съответствие с Насоките относно метода за определяне на глоби, налагани в съответствие с член 23, параграф 2, буква а) от Регламент [...] № 1/2003 [...].

33. В случаи, при които е постигнато споразумение с кандидати за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, приложеното за тях намаляване на размера на глобата при постигане на споразумение ще бъде добавено към компенсацията за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер“.

Насоките от 2006 г.

13 Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕО) № 1/2003 (ОВ С 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“), установяват методологията, по която Комисията определя глобите, налагани на предприятията и сдруженията на предприятия, когато те умишлено или поради небрежност са извършили нарушение на член 101 ДФЕС или 102 ДФЕС.

14 Точки 10 и 11 от Насоките от 2006 г. гласят:

„10. Първо, Комисията ще определи основния размер за всяко предприятие или сдружение на предприятия [...].

11. Второ, тя може да увеличи или намали основния размер [...].“

- 15 Точка 27 от Насоките от 2006 г. се съдържа в част 2 от тях, озаглавена „Коригиране на основния размер“, и гласи:

„При определяне на глобата Комисията може да вземе предвид обстоятелствата, които водят до увеличаване или намаляване на основния размер [...]. Тя ще извършва това на основата на обща оценка, която отчита всички релевантни обстоятелства“.

- 16 Точка 29 от Насоките от 2006 г., с която започва част Б от Насоките, озаглавена „Смекчаващи обстоятелства“, предвижда:

„Основният размер може да бъде намален, ако Комисията установи наличието на смекчаващи обстоятелства, като например:

[...]

— когато съответното предприятие е оказало ефективно съдействие на Комисията извън обхвата на Известие за [освобождаване от глоби и намаляване на техния размер] и извън своето правно задължение за това,

[...]“.

Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер

- 17 Точки 20—23 от Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ С 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер“) се съдържат в част Б от това известие, озаглавена „Намаляване на размера на глобата“, и предвиждат:

„20. Предприятията, които не отговарят на условията по раздел А, биха могли да се ползват от възможността за намаляване на всяка глоба, която в противен случай би била наложена.

21. За да се възползва от тази възможност, предприятието трябва да предостави на Комисията доказателства за предполагаемото нарушение, които имат съществена добавена стойност спрямо доказателствата, с които Комисията вече разполага, и трябва да прекрати участието си в предполагаемото нарушение не по-късно от момента, в който представи доказателствата.

22. Понятието „добавена стойност“ се отнася до степента, в която представените доказателства поради самата си същност и/или степен на подробност увеличават способността на Комисията да докаже съответните факти. При оценката Комисията по принцип ще счита, че писмени доказателства, произхождащи от времето, за което се отнасят фактите, имат по-голяма стойност от доказателствата, създадени впоследствие. Също така доказателствата, които са пряко относими към разглежданите факти, по принцип ще се считат за по-ценни от тези, които имат само косвена относимост.

23. Във всяко окончателно решение, прието в края на административното производство, Комисията определя:

- а) дали представените от предприятието доказателства имат съществена добавена стойност спрямо доказателствата, с които Комисията вече разполага;

- б) степента на намаляване на глобата на предприятието, която ще се определя по следния начин спрямо размера на глобата, която в противен случай Комисията следва да му наложи:
- за първото предприятие, което изпълни условието по точка 21: намаление между 30 и 50 %,
 - за второто предприятие, което изпълни условието по точка 21: намаление между 20 и 30 %,
 - за другите предприятия, които изпълнят условието по точка 21: намаление до 20 %.

При определяне размера на намалението във всеки от тези диапазони Комисията взема предвид времето, по което са предоставени доказателствата, отговарящи на условието по точка 21, както и степента, в която те имат добавена стойност. Тя може също така да вземе предвид обема и последователността на сътрудничеството, оказано от предприятието след предоставянето на доказателствата.

Освен това, ако предприятие предостави доказателства за неизвестни преди това на Комисията факти с пряко отношение към тежестта или продължителността на предполагаемия картел, Комисията не взема предвид тези факти при определянето на размера на глобата на предприятието, представило доказателствата“ [неофициален превод].

Обстоятелствата по спора

- 18 Обстоятелствата по спора и съдържанието на спорното решение, така както са изложени в точки 1—28 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени по следния начин.
- 19 Timab, дъщерно дружество от групата Roullier, чието холдингово дружество е CFPR, произвежда и продава химически продукти, и по-точно фосфати за храни за животни (наричани по-нататък „ФХЖ“).
- 20 Групата Kemira първа уведомява Комисията за наличието на таен картел в сектора на ФХЖ, като на 28 ноември 2003 г. подава заявление за освобождаване от глоба по реда на Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер. Заявлението ѝ се отнася за периода между 1989 г. и 2003 г.
- 21 Въз основа на информацията, предоставена от групата Kemira, на 10 и 11 февруари 2004 г. Комисията извършва проверки в помещенията на няколко предприятия от сектора на ФХЖ във Франция и Белгия, и в частност в помещенията на Timab.
- 22 След това още три предприятия подават заявления за освобождаване от глоби по реда на Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.
- 23 По-точно, на 18 февруари 2004 г. такова заявление подава Tessenderlo Chemie NV, като заявлението му се отнася за целия период на нарушението, тоест за периода от 1969 г. до 2004 г.
- 24 На 27 март 2007 г. заявление по реда на Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер подават и Quimitécnica.com-Comércia e Indústria Química SA и неговото дружество майка José de Mello SGPS SA.

- 25 На 14 октомври 2008 г. жалбоподателите също подават заявление за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, което допълват на 28 октомври 2009 г.
- 26 С писма от 19 февруари 2009 г. Комисията информира страните по картелното споразумение, сред които и Timab, за образуването на производство за приемане на решение по глава III от Регламент № 1/2003 и определя срок от две седмици, за да им позволи да я уведомят писмено дали желаят да участват в разговори за постигане на споразумение по смисъла на член 10а от Регламент № 773/2004.
- 27 След няколко двустранни срещи между Комисията и съответните предприятия, включително Timab, на които са представени същината на възраженията и доказателствата във връзка с тях, Комисията определя диапазона на възможните глоби. Тази прогнозна оценка — за глоба в диапазона между 41 и 44 милиона евро за участието на Timab в едно-единствено продължено нарушение от 31 декември 1978 г. до 10 февруари 2004 г. — е съобщена на Timab на 16 септември 2009 г.
- 28 След това Комисията определя срок на заинтересованите дружества, в това число на Timab, за подаване на официални заявления за постигане на споразумение в съответствие с член 10а, параграф 2 от Регламент № 773/2004. Всички страни по картелното споразумение представят заявленията си в определения срок, с изключение на жалбоподателите, които решават да се оттеглят от процедурата за постигане на споразумение.
- 29 На 23 ноември 2009 г. Комисията приема общо шест изложения на възражения, адресирани до жалбоподателите, от една страна, и до всички страни по картелното споразумение, които са приели да участват в процедурата за постигане на споразумение, от друга.
- 30 След като на 2 февруари 2010 г. получават достъп до преписката и отговарят на изложението на възраженията, жалбоподателите участват в изслушване, проведено на 24 февруари 2010 г.
- 31 На 20 юли 2010 г. Комисията приема спорното решение, в което констатира наличието на едно-единствено продължено нарушение на член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП в сектора на ФХЖ. Според Комисията това единно продължено нарушение е извършено в периода от 16 септември 1993 г. до 10 февруари 2004 г. и се състои в подялба на голяма част от европейския пазар на ФХЖ чрез разпределяне на квоти за продажба и на клиенти между страните по картелното споразумение и чрез координиране на цените, а при необходимост и на условията на продажба.
- 32 От спорното решение по същество следва, че първоначалното споразумение, сключено писмено през 1969 г. между петимата основни производители на ФХЖ към онзи момент, е имало за цел да разреши проблема със свръхпроизводството на европейския пазар. Картелът бил наречен СЕРА (Centre d'étude des phosphates alimentaires, Център за изследване на хранителните фосфати). За да се гарантира функционирането и непрекъснатостта на картела, това споразумение довело до сключването на допълнителни специфични споразумения и до други вторични регионални договорености. Участието на френските производители в СЕРА било потвърдено за периода от 1970 г. нататък. Впоследствие участниците в картела се реорганизирали в три подкартела, а в началото на 90-те години решили да възстановят единната структура и създали картела „Super СЕРА“, който действал за петте държави от Централна Европа, а именно Белгия, Германия, Нидерландия, Австрия и Швейцария, от една страна, и за Дания, Ирландия, Унгария, Полша, Финландия, Швеция, Обединеното кралство и Норвегия, от друга. Разговорите се провеждали на две равнища: „централни срещи“, или срещи на „европейско равнище“, в хода на които били приемани решения за общата политика, и „експертни срещи“, по време на които се провеждали по-задълбочени разговори на национално или регионално равнище от страните по картелното споразумение, действащи на пазара в конкретната държава или конкретния регион.

- 33 Що се отнася по-специално до участието на жалбоподателите, от спорното решение става ясно, че когато Timab започва да изнася големи количества ФХЖ извън Франция, наред с участието си във френската част на картела то става част и от регионалната структура „Super CEPA“. Всъщност Timab започнало да участва в картела „Super CEPA“ през септември 1993 г. Освен това, успоредно със срещите в рамките на „Super CEPA“, то участвало и в срещите за Франция и за Испания.
- 34 Затова, след като в член 1 от спорното решение констатира извършеното от жалбоподателите нарушение на член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП в сектора на ФХЖ, в член 2 от това решение Комисията налага на Timab и CFPR солидарно платима глоба от 59 850 000 EUR. При изчисляването на глобата Комисията следва Насоките от 2006 г.
- 35 На 20 юли 2010 г. във връзка със същия случай Комисията приема и Решение C(2010) 5004 окончателен, като адресати на това решение са лицата, приели да участват в процедурата за постигане на споразумение и подали заявления за постигане на споразумение.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 36 С жалба, постъпила в секретариата на Общия съд на 1 октомври 2010 г., Timab и CFPR искат отмяна на спорното решение, а при условията на евентуалност — отмяна на член 1 от спорното решение, доколкото в него Комисията приема, че те са участвали в практиките, свързани с условията на продажба и компенсаторната система. При всички случаи жалбоподателите искат да се измени член 2 от спорното решение и съществено да се намали размерът на глобата, която дължат солидарно.
- 37 Жалбоподателите изтъкват редица основания за отмяна на спорното решение, които могат да се разделят на три групи. Първата група отменителни основания се отнася до процедурата за постигане на споразумение. По същество жалбоподателите възразяват срещу това, че на оттеглилото се от тази процедура предприятие Комисията е наложила глоба над горната граница на диапазона, определен в хода на разговорите за постигане на споразумение.
- 38 Втората група отменителни основания се отнася до някои практики, представляващи съставна част от разглеждания картел, а именно до компенсаторния механизъм и условията на продажба. Във връзка с тази втора група отменителни основания жалбоподателите по същество твърдят, че Комисията неправилно е приела, че всички предприятия са участвали във всички твърдени практики, без да разграничи различните периоди на нарушението и различните поведения. По този начин Комисията лишила жалбоподателите от правото да изложат надлежно становището си относно неоснователните ѝ възражения за тяхно участие в някои от тези практики, а именно в компенсаторния механизъм и съгласуваното определяне на условията на продажба.
- 39 Третата група отменителни основания се отнася до някои аспекти на изчисляването на размера на глобата. Във връзка с тази трета група отменителни основания жалбоподателите по същество възразяват в няколко аспекта срещу размера на глобата или приложените за определянето му правила, като сочат нарушение на член 23 от Регламент № 1/2003, явна грешка в преценката на тежестта на укоримите практики, явна грешка в преценката на смекчаващите обстоятелства, непропорционално ограничаване на намалението на глобата съгласно Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер и явна грешка в преценката на способността им за плащане. Освен това жалбоподателите поддържат, че Комисията е нарушила принципите на равно третиране, индивидуализиране на наказанията и пропорционалност.

- 40 В подкрепа на евентуалното си искане за намаляване на размера на глобата жалбоподателите изтъкват основно два довода. Първият им довод по същество е, че следва да се намали „коефициентът за тежест“. Вторият довод е, че имат право не само на намаление за сътрудничеството им по реда на Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, но и на допълнително намаление на глобата за сътрудничеството им извън обхвата на това известие, доколкото не са оспорили фактите за периода след 16 септември 1993 г.
- 41 С обжалваното съдебно решение Общият съд изцяло отхвърля жалбата.

Искания на страните пред Съда

- 42 Timab и CFPR искат от Съда:
- да отмени обжалваното съдебно решение,
 - да върне делото на Общия съд за съответно намаляване на размера на глобата,
 - инцидентно, да установи, че Общият съд е нарушил правото на справедлив процес поради неразумната продължителност на съдебното производство, и
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 43 Комисията иска от Съда:
- да отхвърли жалбата и
 - да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

По искането за възобновяване на устната фаза на производството

- 44 След като генералният адвокат представя заключението си, с писмо, постъпило в Съда на 1 септември 2016 г., жалбоподателите молят да се постанови възобновяване на устната фаза на производството на основание член 83 от Процедурния правилник на Съда.
- 45 В подкрепа на това искане те по същество твърдят, че делото не е напълно изяснено, що се отнася, на първо място, до обстоятелствата, при които те се оттеглят от процедурата за постигане на споразумение, и съответно до връзката между тази процедура и обикновената административна процедура, и на второ място, до обхвата на някои от изложените основания за обжалване. В този контекст жалбоподателите в частност посочват, че за разлика от констатираното от генералния адвокат в точки 51 и 52 от заключението му всъщност те изобщо не са действали с намерението да използват превратно в своя изгода процедурата за постигане на споразумение и че противно на поддържаното от генералния адвокат в заключението му, изложените от тях основания за обжалване определено включват и изопачаване на фактите и доказателствата.
- 46 Освен това те смятат, че не са обсъдени някои правни доводи относно определянето на глобата, и в частност въпросът за намаленията с оглед на оказаното сътрудничество.
- 47 Във връзка с това следва да се припомни, че в съответствие с член 83 от Процедурния правилник във всеки един момент, след изслушване на генералния адвокат Съдът може да постанови възобновяване на устната фаза на производството, по-специално когато счита, че делото не е напълно изяснено, или когато делото трябва да се реши въз основа на довод, който

не е бил обсъден от страните или заинтересованите субекти по член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз (решение от 9 юли 2015 г., InnoLux/Комисия, C-231/14 P, EU:C:2015:451, т. 29 и цитираната съдебна практика).

- 48 В настоящия случай след изслушване на генералния адвокат Съдът смята, че делото е достатъчно изяснено и не е необходимо да се реши въз основа на доводи, които страните не са обсъдили.
- 49 Поради това искането за възобновяване на устната фаза на производството следва да бъде отхвърлено.

По жалбата

По първото основание — несъобразяване на правилата относно тежестта на доказване и нарушение на правото на защита

Доводи на страните

- 50 По първото основание жалбоподателите твърдят, че Общия съд не е съобразил тежестта за доказване и е нарушил правото им на защита, доколкото в точки 114 и 117 от обжалваното съдебно решение е приел, че в хода на процедурата за постигане на споразумение те е трябвало да докажат, че не са участвали в картела преди 1993 г.
- 51 Доколкото в точка 114 от обжалваното съдебно решение посочил, че „Комисията легитимно е могла да приеме, че жалбоподателите са участвали в едно-единствено продължено нарушение от 1978 г.“, въпреки че това съставлявало правна квалификация, която жалбоподателите не били длъжни нито да доказват, нито да оборват в хода на процедурата за постигане на споразумение, Общият съд не проверил изисквания стандарт на доказване.
- 52 В това отношение те смятат, че стандартът на доказване, с който трябва да се съобразява Комисията, не може да е различен в зависимост от това дали става дума за процедурата за постигане на споразумение, или за обикновената процедура. Затова обжалваното съдебно решение трябвало да бъде отменено, доколкото с него били потвърдени констатациите, направени от Комисията при прилагане на по-нисък от изисквания стандарт на доказване.
- 53 Според Комисията твърденията по първото основание трябва да бъдат отхвърлени главно като безпредметни или евентуално като недопустими и при всички случаи като неоснователни.
- 54 Най-напред, тези твърдения били безпредметни, тъй като спорното решение, чиято законосъобразност била потвърдена от Общия съд, било прието по обикновената процедура, след като Timab се оттеглило от процедурата за постигане на споразумение. Твърденията по това първо основание обаче се отнасяли до периода от 1978 г. до 1993 г., който не е взет предвид по отношение на Timab. Затова, дори да са основателни, твърденията по това основание нямали никакво значение за изхода на спора, който се отнася до глобата, наложена на Timab от Комисията по обикновената административна процедура за периода от 1993 г. до 2004 г.
- 55 По-нататък, Комисията посочва, че в нито един момент Общият съд не е приемал, че жалбоподателите е трябвало да докажат, че не са участвали в картела между 1978 г. и 1993 г., и че при всички случаи констатациите на Общия съд в точки 114 и 117 от обжалваното съдебно решение отразяват суверенната му преценка на фактите, която не подлежи на контрол от страна на Съда.

56 Накрая, Комисията отбелязва, че изобщо не се оспорва, че тя носи тежестта на доказване както при обикновената процедура, така и при процедурата за постигане на споразумение. Според Комисията, щом жалбоподателите не възразяват срещу първата дадена от Комисията преценка на данните, с които разполага, тази институция може с основание да заключи, че те приемат нейните изводи, още повече когато тези данни произтичат от изявленията на самите тези предприятия в искането им за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер и в отговорите им на исканията за информация. Именно в приложение на тези базови принципи Общият съд приел, че Комисията легитимно е могла да сметне, че Timab е участвало в едно-единствено продължено нарушение от 1978 г.

57 В този контекст Комисията добавя, че Общият съд също така напомня, че въз основа на доводите на жалбоподателите в отговора им на изложението на възраженията Комисията отново е преценила данните, с които разполага, и е стигнала до извода, че тези данни не позволяват да се докаже участието на жалбоподателите в картела преди 1993 г. Ето защо Общият съд правилно констатирал, че Комисията е спазила приложимите правила за стандарта на доказване, като на всеки етап от процедурата е вземала предвид всички данни, с които разполага.

Съображения на Съда

58 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика твърдяното неспазване на правилата, приложими в областта на доказването, представлява правен въпрос, който е допустим на етапа на обжалването (вж. в този смисъл решения от 10 юли 2008 г., Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 44 и цитираната съдебна практика, както и от 30 май 2013 г., Quinn Barlo и др./Комисия, C-70/12 P, непубликувано, EU:C:2013:351, т. 25 и цитираната съдебна практика).

59 В този смисъл Съдът е компетентен да проверява дали при преценката на представените му доказателства Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като е нарушил общите принципи на правото, сред които е презумпцията за невиновност, или приложимите правила в областта на доказването, сред които са правилата за тежестта на доказване (вж. в този смисъл решения от 8 юли 1999 г., Hüls/Комисия, C-199/92 P, EU:C:1999:358, т. 65 и цитираната съдебна практика, както и от 30 май 2013 г., Quinn Barlo и др./Комисия, C-70/12 P, непубликувано, EU:C:2013:351, т. 36 и цитираната съдебна практика).

60 Следователно, противно на поддържаното от Комисията, твърденията по разглежданото тук основание са допустими.

61 По съществуването на тези твърдения следва да се напомни, както следва в частност от точка 48 от обжалваното съдебно решение, че в жалбата до Общия съд жалбоподателите сочат явна грешка при прилагане на правото и при преценката на фактите от страна на Комисията, доколкото тя първоначално приема, че те са участвали в едно-единствено продължено нарушение от 1978 г. Според жалбоподателите с оглед на документите, с които е разполагала, Комисията е трябвало да заключи, че те не са участвали в глобалния картел преди 1993 г. Тази грешка в квалификацията произтичала от ненадлежащ анализ на преписката и в този смисъл била белег за това, че Комисията не е изпълнила задължението си за грижливо и безпристрастно разглеждане на отнасяните до нея случаи.

62 В отговор на това оплакване в точки 108—118 от обжалваното съдебно решение Общият съд анализира въпроса дали първоначално Комисията надлежно е разгледала преписката по случая на жалбоподателите предвид соченото нарушение, или пък неправилно е интерпретираща предоставената от тях информация.

- 63 В това отношение, след като в точки 109—112 от обжалваното съдебно решение обсъжда искането на жалбоподателите за прилагане на Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер и отговорите им на исканията за информация, а след това в точка 113 от обжалваното съдебно решение констатира, че безспорно в отговора си на изложението на възраженията жалбоподателите са посочили, че Timab не е участвало в едно-единствено продължено нарушение между 1978 г. и 1993 г., в точка 114 от решението си Общият съд заключава, че предвид документите, с които разполага, „Комисията легитимно е могла да приеме, че жалбоподателите са участвали в едно-единствено продължено нарушение от 1978 г.“
- 64 Дори ако има основание да се приеме, че като е потвърдил това просто убеждение на Комисията, Общият съд е прехвърлил върху жалбоподателите тежестта — която всъщност не те носят — да докажат, че не са били част от картела преди 1993 г., първото изложено основание не би било годно да доведе до отмяна на обжалваното съдебно решение или на спорното решение.
- 65 Всъщност, както се припомня по-конкретно в точка 1 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателите са наказани за участие в едно-единствено продължено нарушение в периода от 1993 г. до 2004 г. Същевременно с оплакването, което излагат пред Общия съд и което бе припомнено в точка 61 от настоящото решение, жалбоподателите целят да покажат, че предвид доказателствата, с които е разполагала, Комисията е трябвало да заключи, че те не са участвали в картела преди 1993 г. В този смисъл оплакването им при всички случаи не би могло да има значение за същинския спор, след като се отнася до период, за който жалбоподателите не са наказани. Следователно Общият съд е трябвало да отхвърли това оплакване като безпредметно.
- 66 Оттук следва, че решението на Общия съд в точка 118 от обжалваното съдебно решение да отхвърли оплакването, че Комисията неправилно е извършила разследването по преписката, се явява основателно по други правни съображения, както следва от точка 65 от настоящото решение. Затова следва тези съображения да бъдат заменени.
- 67 Следователно първото основание не може да се приеме.

По второто основание — нарушение на правото на лицата да не се самоуличават и на правото на защита, както и неправилно упражняване на предоставеното на Общия съд правомощие за пълен съдебен контрол

Доводи на страните

- 68 Второто основание е насочено срещу точки 94 и 190 от обжалваното съдебно решение и се състои от три части.
- 69 По първата част от второто основание жалбоподателите твърдят, че Общият съд е нарушил правото им на защита, като не е зачел правото им да не се самоуличават.
- 70 В подкрепа на това жалбоподателите най-напред твърдят, че предоставената от тях информация както в хода на процедурата за постигане на споразумение, така и в процедурата по искането за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер не може да се окачествява като „признание“. По-нататък те констатираат, че подаването на искане за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер не може автоматично да се тълкува като признание за участието в нарушение, при положение че подателят на искането винаги може да оспори фактите и дадената им от Комисията квалификация. Накрая, според жалбоподателите в хода на процедурите за постигане на споразумение предприятията признават отговорността си за дадено нарушение едва с подаването на официалното заявление за постигане на споразумение, каквото

обаче те не са подавали. Затова, като автоматично приравнил на „признания“ направените от тях изявления в искането им за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер и в процедурата за постигане на споразумение, Общият съд нарушил правото им на защита, доколкото не зачел правото им да не се самоуличават.

- 71 По втората част от второто основание жалбоподателите поддържат, че Общият съд не е упражнил правилно правомощието си за пълен съдебен контрол, доколкото не е проверил дали Комисията е спазила задълженията си за доказване по отношение на квалификацията „признания“, въпреки че подобна квалификация в нито един момент не е можело да бъде изведена от доказателствата, с които е разполагала тази институция. Същевременно тази квалификация оказала съществено въздействие при определянето на продължителността на участието им в нарушението и съответно при преценката на размера на глобата и съответните намаления.
- 72 В това отношение жалбоподателите твърдят, от една страна, че анализът на данните, които са предоставили на Комисията, както и на доказателствата по преписката, представени от други предприятия, позволява да се заключи, че участието им в срещите е било само спорадично, и от друга страна, че наличието на сочените „признания“ намира опровержение в голям брой документи от преписката.
- 73 По третата част от второто основание жалбоподателите изтъкват нарушение от страна на Общия съд на правото им на защита.
- 74 Във връзка с тази трета част жалбоподателите посочват, че Общият съд се е основал на вътрешни докладни бележки от три двустранни срещи, проведени между тях и Комисията през 2009 г. По-конкретно, Общият съд се основал на втората вътрешна бележка, според която те направили „признания“ за предполагаемото си участие в нарушението за периода от 1978 г. до 1992 г. Едната от тези вътрешни бележки им била изпратена едва след приключването на писмената фаза на производството, в нарушение на изискванията на състезателното начало. Съгласно постоянната съдебна практика обаче неизпращането на даден документ в хода на административната процедура съставлява нарушение на правото на защита, при положение че Комисията се е основала на този документ, за да докаже твърдяното от нея нарушение, и при положение че то не би могло да бъде доказано другояче, освен с този документ, както било и в настоящия случай. Според жалбоподателите, дори Комисията да е можела да се основе на тези вътрешни бележки, Общият съд пак е допуснал нарушение на правото им на защита, доколкото не проверил дали е спазен стандартът на доказване.
- 75 В писмената си реплика жалбоподателите добавят, че обжалваното съдебно решение трябва да се отмени, доколкото в нарушение на правомощието си за пълен съдебен контрол Общият съд се ограничил да констатира „легитимното убеждение“, което е можела да храни Комисията относно вината на Timab, въпреки че тази вина била констатирана само въз основа на уж неоспорени „признания“.
- 76 Най-напред, въз основа на вече посочените във връзка с първото основание доводи, изложени в точка 54 от настоящото решение, Комисията смята, че твърденията по второто основание са безпредметни. В това отношение тя подчертава, че жалбоподателите потеглят от допускането, че спорните „признания“ са „имали решаващо значение за определянето на размера на глобата“. Това допускане обаче било погрешно, доколкото признанията се отнасяли за период отпреди този, за който е наложена санкцията.
- 77 При условията на евентуалност Комисията посочва, че твърденията по трите части от второто основание трябва да бъдат отхвърлени отчасти като недопустими и отчасти като неоснователни.

- 78 Що се отнася до първата част от второто основание, Комисията твърди, че исканията за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер по дефиниция се подават от предприятия, които са участвали в картел и признават това. Следователно, освен ако предприятието не промени позицията си, което е възможно във всеки момент, Комисията имала основание да смята, че подаването на искане за освобождаване от глоба предполага признание от страна на съответното предприятие за участието му в соченото нарушение, независимо дали то ще се обозначава като „признание“ или с друга дума. Подобна констатация не съставлявала нарушение на правото на лицата да не се самоуличават, тъй като самоуличаващите изявления в случая били доброволно направени.
- 79 В този контекст Комисията смята, че доводът на жалбоподателите по тази първа част от основанието произтича от смесване на процедурата за постигане на споразумение с процедурата за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер. Всъщност данните, въз основа на които тя приела, че Timab е участвало в нарушението преди 1993 г., не се опирали на някакво признание за целите на постигането на споразумение, а се откривали в изявленията, направени във връзка с искането за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер. Именно въз основа на това предвид липсата на оспорване Комисията започнала разговорите за постигане на споразумение. Следователно не било налице нарушение на правото на защита нито когато в хода на процедурата за постигане на споразумение Комисията определила като „признания“ изявленията на Timab за периода между 1978 г. и 1993 г., нито когато Общият съд потвърдил това в точка 94 от обжалваното съдебно решение, доколкото тези изявления не са били другояче обяснени.
- 80 Комисията добавя, че щом Timab е променило позицията си, тя е взела предвид новите представени данни, поради което „признанията“, получени във връзка с искането за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, не са имали неизменна стойност. В този смисъл правото на защита било спазено във всеки един момент и не можело да се констатира никакво нарушение на правото на лицата да не се самоуличават.
- 81 Що се отнася до втората част от второто основание, Комисията по същество поддържа, че съображенията на жалбоподателите в подкрепа на твърдението, че тя е трябвало да заключи, че Timab не е участвало трайно в картела от 1978 г., се отнасят до фактите и съответно не попадат в обхвата на контролните правомощия на Съда. Освен това според Комисията Общият съд отлично е упражнил контрол по отношение на квалификацията „признания“ и е извел всички необходими последици от това.
- 82 Що се отнася до третата част от второто основание, Комисията посочва, че доводът на жалбоподателите относно вътрешните ѝ бележки, които послужили за основание за квалификацията „признания“, е неотносим. Всъщност, на първо място, тези уж „неизпратени“ документи не били използвани за обосноваване на решението, доколкото с него всъщност изобщо не се констатирало нарушение за периода, за който се отнасят тези „признания“. На второ място, посочените „признания“ произтичали не от преговорите, характерни за процедурата за постигане на споразумение, а от изявленията, направени в подкрепа на искането за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, процедурата за което задължително предполага признаване на участието в нарушението предвид обсъжданите факти.

Съображения на Съда

- 83 Що се отнася до първата част от второто основание, следва да се припомни, както прави и Общият съд в точка 120 от обжалваното съдебно решение, че съгласно постоянната съдебна практика Комисията има правото да задължи дадено предприятие да предостави цялата необходима информация относно фактите, които може да са му известни, но не може да наложи на предприятието задължението да даде отговори, с които то би се принудило да

признае наличието на нарушението, което Комисията трябва да докаже (вж. решение от 14 юли 2005 г., ThyssenKrupp/Комисия, C-65/02 P и C-73/02 P, EU:C:2005:454, т. 49 и цитираната съдебна практика).

- 84 Същевременно, както припомня и Общият съд в точка 120 от обжалваното съдебно решение, макар Комисията да не може да принуди дадено предприятие да признае участието си в нарушение, това не ѝ пречи при определянето на размера на глобата да вземе предвид доброволно предоставената ѝ от това предприятие помощ за установяване на наличието на нарушението (вж. решение от 14 юли 2005 г., ThyssenKrupp/Комисия, C-65/02 P и C-73/02 P, EU:C:2005:454, т. 50).
- 85 Съдът вече е имал повод и да поясни, че за целите на определянето на размера на глобата Комисията може да вземе предвид помощта, която ѝ е оказало съответното предприятие, за да установи по-лесно наличието на нарушението, и конкретно да вземе предвид обстоятелството, че предприятието е признало участието си в нарушението (вж. решение от 14 юли 2005 г., ThyssenKrupp/Комисия, C-65/02 P и C-73/02 P, EU:C:2005:454, т. 51 и цитираната съдебна практика).
- 86 Оттук следва, че за да е налице нарушение на правото му да не допринася за уличаването му в нарушение, съответното предприятие трябва да е било действително принудено да предостави информация или данни, годни да докажат нарушението (вж. в този смисъл решение от 15 октомври 2002 г., Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, EU:C:2002:582, т. 275).
- 87 В настоящия случай от точки 94 и 190 от обжалваното съдебно решение следва, че направените в хода на процедурата за постигане на споразумение изявления на жалбоподателите за целите на Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер са дадени от тях съвсем доброволно. Освен това в точка 120 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че от представената пред него преписка изобщо не личи Комисията да е правила опити да повлияе на избора на жалбоподателите.
- 88 Ето защо Общият съд не се е произнесъл в нарушение на правото на защита на жалбоподателите. Следователно твърденията по първата част от второто основание следва да се отхвърлят като неоснователни.
- 89 Що се отнася до втората част от второто основание, достатъчно е да се припомни, че съгласно член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз обжалването е ограничено само до правните въпроси. Следователно единствено Общият съд е компетентен да установява и да преценява относимите факти и представените пред него доказателства. Ето защо, освен в случай на изопачаването им, преценката на фактите и доказателствата не представлява правен въпрос, който като такъв да подлежи на контрол от страна на Съда в производството по обжалване (вж. по-специално определение от 11 юни 2015 г., Faci/Комисия, C-291/14 P, непубликувано, EU:C:2015:398, т. 31 и цитираната съдебна практика; в този смисъл вж. също решение от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 46 и цитираната съдебна практика). Изопачаването трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се извършва нова преценка на фактите и доказателствата (вж. по-специално определение от 11 юни 2015 г., Faci/Комисия, C-291/14 P, непубликувано, EU:C:2015:398, т. 32 и цитираната съдебна практика).
- 90 В настоящия случай, въпреки формално изложеното оплакване за неправилно упражняване на предоставеното на Общия съд правомощие за пълен съдебен контрол, с жалбата всъщност се цели Съдът отново да разгледа доказателствата по преписката, предоставени на Комисията от

жалбоподателите и от останалите членове на картела в хода на административната процедура, без да се сочи каквото и да било изопачаване на тези доказателства. Поради това твърденията по втората част от второто основание трябва да се отхвърлят като недопустими.

- 91 Що се отнася до третата част от второто основание, жалбоподателите по същество твърдят, че като в точка 94 от обжалваното съдебно решение е придал решаваща доказателствена стойност на вътрешните бележки от двустранните срещи, проведени в рамките на процедурата за постигане на споразумение, в частност на втората от тези бележки, според която жалбоподателите направили признания за участието си в нарушението за периода от 1978 г. до 1992 г., и като в точка 114 от обжалваното съдебно решение е констатирал, че Комисията „легитимно е могла да приеме, че жалбоподателите са участвали в едно-единствено продължено нарушение от 1978 г.“, без да провери дали е спазен стандартът на доказване, Общият съд е нарушил правото им на защита и неправилно е упражнил правомощието си за пълен съдебен контрол.
- 92 В този смисъл по третата част от второто основание жалбоподателите изтъкват неспазване на правилата относно тежестта на доказване и нарушение на правото на защита, подобно на посоченото от тях във връзка с първото основание.
- 93 Дори обаче ако има основание да се приеме, че като е придал решаваща стойност на вътрешните докладни бележки от трите двустранни срещи, проведени в рамките на процедурата за постигане на споразумение, и като е потвърдил просто убеждението на Комисията за участието на жалбоподателите в нарушението от 1978 г., Общият съд не е проверил изисквания стандарт на доказване и така е нарушил правото на защита, твърденията по третата част от второто основание не могат да се приемат.
- 94 Всъщност, както бе припомнено в точка 65 от настоящото решение, жалбоподателите са наказани за участие в едно-единствено продължено нарушение в периода от 1993 г. до 2004 г. Същевременно с оплакването, което излагат пред Общия съд и което бе припомнено в точка 61 от настоящото решение, жалбоподателите целят да покажат, че предвид доказателствата, с които е разполагала, Комисията е трябвало да заключи, че те не са участвали в картела преди 1993 г. В този смисъл оплакването им при всички случаи не би могло да бъде прието, след като се отнася до период, за който жалбоподателите не са наказани. Следователно Общият съд е трябвало да отхвърли това оплакване като безпредметно.
- 95 Както бе констатирано в точка 66 от настоящото решение, оттук следва, че решението на Общия съд в точка 118 от обжалваното съдебно решение да отхвърли оплакването, че Комисията неправилно е извършила разследването по преписката, се явява основателно по други правни съображения. Затова следва тези съображения да бъдат заменени.
- 96 Следователно твърденията по третата част от третото основание следва да се отхвърлят като неоснователни.

По третото основание и по второто твърдение по първата и втората част от четвъртото основание — неправилно упражняване от Общия съд на правомощието му за пълен съдебен контрол и противоречие в мотивите на решението му

Относно неправилното упражняване на предоставеното на Общия съд правомощие за пълен съдебен контрол

– Доводи на страните

- 97 По третото основание и по второто твърдение по първата и втората част от четвъртото основание, които се отнасят главно до точки 78 и 90—96 от обжалваното съдебно решение и следва да бъдат разгледани заедно, жалбоподателите по същество поддържат, че като е потвърдил спорното решение и съответно не е извършил надлежна проверка във всички аспекти на наложената им със спорното решение глоба, Общият съд не се е съобразил с обхвата на своето правомощие за пълен съдебен контрол и във връзка с това е допуснал противоречия в мотивите на решението си.
- 98 По третото основание жалбоподателите по-конкретно твърдят, че Общият съд не е упражнил правилно правомощието си за пълен съдебен контрол, доколкото е приел, че някакви „нови обстоятелства“ са позволили на Комисията да наложи глоба с доста увеличен размер за нарушение със значително ограничена продължителност, обстоятелства, състоящи се в това, че те се отрекли от предполагаемите си „признания“ след оттеглянето си от процедурата за постигане на споразумение, без да е проверил дали наистина са налице тези „нови обстоятелства“. Според жалбоподателите след оттеглянето им от посочената процедура към преписката не са присъединявани доказателства за нови факти. Единственото ново обстоятелство, ако такова изобщо съществува, се състояло в по-точното проучване на фактите от страна на Комисията, която в резултат на това признала, че жалбоподателите не са участвали в нарушението още от 1978 г., въпреки че тя е трябвало да стигне до тази констатация още на етапа на процедурата за постигане на споразумение.
- 99 Като главно съображение Комисията изтъква, че твърденията по това основание трябва да се отхвърлят като безпредметни, тъй като се основават на ирелевантно сравнение на положението в хода на процедурата за постигане на споразумение с положението при приемането на спорното решение, въпреки че, както правилно е посочил Общият съд, след като е изоставена процедурата за постигане на споразумение, приетото в резултат от обикновената процедура решение трябва да се преценява само с оглед на качествата на самата тази процедура. Тя добавя, че в изложението си на обжалваното съдебно решение жалбоподателите изопачават думите на Общия съд. Всъщност според тази институция новото обстоятелство, споменато от Общия съд в точка 90 от обжалваното съдебно решение, е не новият анализ на ситуацията, който тя извършва по свой почин, а различните обяснения, дадени от Timab за първи път в отговора му на изложението на възраженията, което пък има цел именно да даде възможност на предприятията да изложат своето становище, за да се гарантира спазването на принципа на състезателност в рамките на обикновената процедура.
- 100 При условията на евентуалност Комисията посочва, че твърденията по това основание са недопустими, по съображение че Общият съд е упражнил контрол за законосъобразност на спорното решение, като е проверил всички данни, взети предвид за изчисляването на глобата, което е част от правомощието му за пълен съдебен контрол и от преценката на фактите, която не подлежи на проверка в производството по обжалване.
- 101 Второто твърдение на жалбоподателите по първата част от четвъртото основание е, че Общият съд не е упражнил правилно правомощието си за пълен съдебен контрол и тъй като не е отстранил грешките, противоречията и несъответствията, които били налице в извършената от

Комисията преценка на нарушението. Те твърдят, че по този начин Общият съд неправилно е потвърдил почти пълното премахване на намаленията на глобата, които се предоставят въз основа на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, или на намаленията, които е могло да бъдат предоставени на основание точка 29 от Насоките от 2006 г.

- 102 Комисията смята, че оплакванията на жалбоподателите трябва да бъдат отхвърлени, тъй като Общият съд е упражнил задълбочен контрол по отношение на определянето на глобата от Комисията, и в частност по отношение на приложените намаления с оглед на оказаното от тях сътрудничество. Освен това изтъкнатите в този контекст твърдения за противоречия и несъответствия не били основателни.
- 103 Второто твърдение на жалбоподателите по втората част от четвъртото основание е, че още на етапа на процедурата за постигане на споразумение Комисията е трябвало да констатира това, което тя определя като „ново обстоятелство“, а именно невъзможността да докаже наличието на едно-единствено продължено нарушение от 1978 г. Затова, като не взел предвид допуснатите от Комисията грешки в преценката на нарушението на етапа на процедурата за постигане на споразумение и съответно като потвърдил почти пълното премахване на намаленията на глобата, Общият съд не упражнил правилно правомощието си за пълен съдебен контрол.

– Съображения на Съда

- 104 Видно от постоянната съдебна практика, що се отнася до съдебния контрол върху решенията, с които Комисията решава да наложи глоба или периодична имуществена санкция за нарушение на правилата за конкуренция, съдът на Съюза не само може да упражнява контрол за законосъобразност по член 263 ДФЕС, но и разполага с правомощие за пълен съдебен контрол, което е предвидено в член 31 от Регламент № 1/2003 в съответствие с член 261 ДФЕС и по силата на което той може да замени със своя преценката на Комисията и съответно да отмени, намали или увеличи наложената глоба или периодична имуществена санкция (вж. по-специално решение от 9 юни 2016 г., Repsol Lubricantes y Especialidades и др./Комисия, C-617/13 P, EU:C:2016:416, т. 84 и цитираната съдебна практика).
- 105 Следва също така да се припомни, че когато се произнася по правни въпроси в рамките на производство по обжалване на съдебен акт на Общия съд, Съдът не може по съображения за справедливост да замести със своя преценката на Общия съд, който, упражнявайки правомощието си за пълен съдебен контрол, се е произнесъл по размера на глобите, наложени на предприятия за извършени от тях нарушения на правото на Съюза (вж. по-специално решение от 9 юни 2016 г., Repsol Lubricantes y Especialidades и др./Комисия, C-617/13 P, EU:C:2016:416, т. 81 и цитираната съдебна практика).
- 106 Съдът би имал основание да установи, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото предвид неподходящия размер на глобата, само ако размерът на санкцията е не просто неподходящ, но и прекомерен до степен на непропорционалност (решение от 9 юни 2016 г., Repsol Lubricantes y Especialidades и др./Комисия, C-617/13 P, EU:C:2016:416, т. 82 и цитираната съдебна практика).
- 107 В конкретния случай, както припомня генералният адвокат в точка 23 от заключението си, въпросът, поставен пред Общия съд, е бил не толкова да се установи дали е оправдано да се наложи по-голяма глоба за по-краткотрайно нарушение, както по същество твърдят жалбоподателите, а да се установи дали Комисията правилно е мотивирала размера на определената със спорното решение глоба и дали за тази цел е взела предвид всички данни, с които е разполагала към момента на приемане на това решение.

- 108 В това отношение следва да се отбележи, че доколкото в точки 75—107 от обжалваното съдебно решение Общият съд наистина се е погрижил да отговори на всички доводи, с които жалбоподателите упрекуват Комисията, че на оттеглилото се от процедурата за постигане на споразумение предприятие е наложила глоба над горната граница на прогнозния диапазон, определен при разговорите за постигане на споразумение, и то при положение че продължителността на нарушението е била значително намалена, този негов анализ е бил необходим за спазването на принципите на добро правораздаване и прозрачност. Следователно Общият съд не може да бъде упрекуван, че е извършил дотолкова задълбочен анализ, след като този спор за първи път го е изправил пред необходимостта да се произнесе по фактическа обстановка, при която съответното предприятие започва участие в процедурата по постигане на споразумение, но в крайна сметка се оттегля от нея.
- 109 Въпреки това за настоящото дело е важно да се констатира, че Общият съд е упражнил съвсем правилно правомощието си за пълен съдебен контрол, осъществявайки задълбочен контрол както по отношение на законосъобразността на спорното решение, така и по въпроса дали е подходящ определеният с това решение размер на глобата.
- 110 В този смисъл, както констатира генералният адвокат в точка 24 от заключението си, Общият съд надлежно е проверил основателността на анализа на Комисията от гледна точка на всички обстоятелства, които са били налице към момента на приемане на спорното решение, и по-конкретно — в точки 90—107 от обжалваното съдебно решение — от гледна точка на обхвата на оказаното от жалбоподателите сътрудничество след оттеглянето им от процедурата за постигане на споразумение, тоест в хода на обикновената процедура.
- 111 Освен това в точки 142—220 от обжалваното съдебно решение Общият съд систематично проверява и данните, взети предвид от Комисията за целите на изчисляването на размера на наложената със спорното решение глоба. По-конкретно, той подробно проверява как Комисията е отчела някои фактори, позволяващи да се намали или да не се намалява тази глоба по реда на Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер (в точки 170—195 от обжалваното съдебно решение) или съгласно точка 29 от Насоките от 2006 г. с оглед на оказаното сътрудничество (в точки 95, 188 и 189 от решението му).
- 112 Освен това, както отбелязва и генералният адвокат в точка 26 от заключението си, трябва да се констатира, че жалбоподателите не са доказали защо размерът на наложена им глоба да е прекомерен до степен на непропорционалност по смисъла на съдебната практика, цитирана в точки 105 и 106 от настоящото решение.
- 113 От изложеното по-горе следва, че Общият съд не е упражнил неправилно правомощието си за пълен съдебен контрол. Следователно твърденията по третото основание и второто твърдение по първата и втората част от четвъртото основание, доколкото се отнасят до неправилното упражняване на предоставеното на Общия съд правомощие за пълен съдебен контрол, трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Относно изтъкнатите от жалбоподателите противоречия в мотивите

– Доводи на страните

- 114 Както във връзка с третото основание, така и във връзка с второто твърдение по първата част от четвъртото основание жалбоподателите по същество поддържат, че решението на Общия съд е порочно поради различни противоречия в мотивите, водещи до нарушение на основните права на жалбоподателите, а именно правото да могат свободно да разговарят с Комисията в

хода на процедурата за постигане на споразумение и също свободно да напуснат тази процедура, както и правото да се защитават в хода на обикновената процедура, без да са обвързани от някаква заета преди това „позиция“.

- 115 На първо място, жалбоподателите упрекуват Общият съд, че е счел оттеглянето им от процедурата за постигане на споразумение за водещо до положение на „*tabula rasa*“, скъсване с миналото, а в същото време е приел, че в отговора на изложението на възраженията, даден в хода на обикновената процедура, все пак са „променили позицията си“. В този смисъл Общият съд не трябвало да приема довода на Комисията, че с този отговор настъпило „ново обстоятелство“, което обосновавало преразглеждането на размера на глобата.
- 116 На второ място, жалбоподателите поддържат, че обжалваното съдебно решение е порочно поради противоречия в мотивите, доколкото, от една страна, в точка 96 от него Общият съд постановил, че Комисията не е обвързана от диапазона на глобите, съобщен при разговорите в рамките на процедурата за постигане на споразумение, и съответно този диапазон вече няма значение след оттеглянето им от процедурата, а от друга страна, в точка 91 от обжалваното съдебно решение говорел просто за „коригиране на начина за изчисляване на глобата“ въз основа на същия този диапазон.
- 117 Накрая, не можело Общият съд, от една страна, да твърди, че по силата на Известието относно процедурата за постигане на споразумение Комисията не преговаря по въпроса за наличието на нарушение, и от друга страна, да придава на неформалните разговори стойност на преговори, характеризиращи се с някакво съгласие от страна на жалбоподателите с тезата, че са участвали в нарушението преди 1993 г.
- 118 Според Комисията противоречията в мотивите се дължат в частност на изопачаване на думите на Общия съд или пък на погрешно тълкуване на доказателствата, представени в хода на производството пред него, и поради това не може да се приеме, че са налице.

– Съображения на Съда

- 119 Що се отнася до първите две посочени противоречия в мотивите, свързани по същество с връзката между процедурата за постигане на споразумение и обикновената процедура в разглеждания тук особен случай, който се характеризира с това, че жалбоподателите решават да преустановят разговорите за постигане на споразумение, следва да се констатира, че в точки 90—96, 104 и 105 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно разграничава развитието на процедурата за постигане на споразумение, която в случая не е доведена докрай, от развитието на обикновената процедура, приключила с приемането на спорното решение.
- 120 В това отношение следва да се припомни, че съгласно точка 19 от Известието относно процедурата за постигане на споразумение, в случай че съответните предприятия не подадат заявление за постигане на споразумение, за тях процедурата за вземане на окончателно решение следва общите разпоредби, и по-специално член 10, параграф 2, член 12, параграф 1 и член 15, параграф 1 от Регламент № 773/2004, вместо тези, които уреждат процедурата за постигане на споразумение.
- 121 Освен това, както отбелязва генералният адвокат в точка 25 от заключението си, именно поради тази промяна на процесуалното положение жалбоподателите са могли да получат пълен достъп до преписката, да получат пълно изложение на възраженията, да му отговорят и да бъдат изслушани — фаза на отговора, на която те за първи път официално оспорват тезата за участието им в соченото нарушение за периода преди 1993 г. Следователно жалбоподателите изобщо не търпят неблагоприятни правни последици в резултат от този подход, състоящ се в отчитане на съществуващите към онзи момент обстоятелства, окачествени като „нови“.

- 122 Що се отнася по-конкретно до второто посочено от жалбоподателите противоречие в мотивите, а именно че Общият съд приел, че Комисията не е обвързана от диапазона на глобите, съобщен при разговорите в рамките на процедурата за постигане на споразумение, а същевременно говорел просто за „коригиране на начина за изчисляване на глобата“ въз основа на същия този диапазон, жалбоподателите представят изопачено съображенията на Общия съд, като неправилно изваждат от контекста му израза „коригиране на начина за изчисляване на глобата“, съдържащ се в точка 91 от обжалваното съдебно решение.
- 123 Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точка 37 от заключението си, цялостният прочит на точка 91 от обжалваното съдебно решение и на съседните точки от същото решение показва, че Общият съд е приел, че след като е взела предвид промяната в позицията на жалбоподателите относно продължителността на тяхното участие в нарушението, Комисията е „преразгледала“ размера на глобата, определен съгласно правилата, съдържащи се в Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер и в Насоките от 2006 г., като за целта е следвала същия метод като използвания за определянето на съобщения на жалбоподателите диапазон на глобите.
- 124 Предвид изложеното по-горе първите два довода относно наличието на противоречия в мотивите трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни.
- 125 Що се отнася до третото посочено от жалбоподателите противоречие в мотивите, а именно че не можело Общият съд, от една страна, да твърди, че по силата на Известието относно процедурата за постигане на споразумение Комисията не преговаря по въпроса за наличието на нарушение, и от друга страна, да придава на неформалните разговори стойност на преговори, характеризиращи се с някакво съгласие от страна на жалбоподателите с тезата, че са участвали в нарушението преди 1993 г., следва да се припомни, че съгласно член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда с изтъкнатите правни основания и доводи трябва ясно да се указват оспорените части от мотивите на съдебния акт на Общия съд.
- 126 С последния довод за противоречия в мотивите, който жалбоподателите излагат за първи път в репликата и отнасят към третото основание за обжалване, обаче не са указани конкретни части от мотивите на обжалваното съдебно решение. Ето защо този довод е недопустим.
- 127 От изложеното по-горе следва, че твърденията по третото основание и второто твърдение по първата част от четвъртото основание, а именно че обжалваното съдебно решение е порочно поради противоречия в мотивите, трябва да бъдат отхвърлени като отчасти недопустими и отчасти неоснователни.

По първото твърдение по първата и втората част от четвъртото основание — нарушение от страна на Общия съд на принципа на оправданите правни очаквания и принципа на равно третиране и неправилно прилагане на правото при преценката на последиците от оттеглянето от процедурата за постигане на споразумение

По първото твърдение по първата част от четвъртото основание — нарушение от страна на Общия съд на принципа на оправданите правни очаквания и принципа на равно третиране

– Доводи на страните

- 128 На първо място, що се отнася до довода за нарушение на принципа на оправданите правни очаквания, жалбоподателите отбелязват, че противно на възприетото от Общия съд, не е имало разумна възможност те да предвидят, че като се оттеглят от процедурата за постигане на споразумение, предоставяното им намаление с оглед на оказаното сътрудничество ще се

промени от 52 % в хода на процедурата за постигане на споразумение на 5 % в спорното решение. Според тях Комисията направила „завой“ в подхода си, което довело до „парадоксалния“ резултат значително да се увеличи размерът на глобата, въпреки че едновременно с това продължителността на нарушението е била значително намалена.

- 129 Жалбоподателите твърдят, че подобно решение не е обосновано, тъй като, първо, както в обикновената процедура, така и в процедурата за постигане на споразумение се прилагат един и същ стандарт на доказване и едни и същи правила за определяне на глобата, второ, след оттеглянето им от процедурата за постигане на споразумение към преписката не са присъединявани доказателства за нови факти, и трето, последиците от процедурата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер се запазвали въпреки оттеглянето им. Затова при тези обстоятелства те не били в състояние да вземат „осведомено решение“ дали да сключат споразумение, или не.
- 130 Комисията поддържа, че твърденията на жалбоподателите са безпредметни, тъй като се основават на сравнение между данните, които са дали в хода на процедурата за постигане на споразумение, и решението, взето в резултат от обикновената процедура. В този смисъл според институцията жалбоподателите се опитвали да смесят оттеглянето си от процедурата за постигане на споразумение със защитата, която възприемат в отговор на изложението на възраженията.
- 131 В това отношение Комисията посочва, че причината за определянето на новия размер на глобата в спорното решение е не решението на жалбоподателите да се оттеглят от процедурата за постигане на споразумение, а единствено защитата, която възприемат в отговора си на изложението на възраженията, защита, при която те вече отричат участието си в картела преди 1993 г. Освен това според Комисията жалбоподателите са могли да предвидят промяната в размера на глобата, като се има предвид, че той бил определен при строго прилагане на релевантните правила за изчисляване с оглед на данните, съществували към момента на приемане на посоченото решение. Ако не са оценили правилно последиците от заеманите от тях позиции, заинтересованите могли да упрекват за това единствено себе си, а не да твърдят, че били лишени от информация.
- 132 На второ място, жалбоподателите смятат, че Общият съд е нарушил принципа на равно третиране. Всъщност, тъй като не могли да вземат осведомено решение за оттегляне от процедурата за постигане на споразумение и били изправени пред най-малкото „парадоксален“ резултат, те били третирани по-неблагоприятно от останалите участници, които били в състояние да предвидят размера на глобата, която ще им бъде наложена, и се съгласили да подадат заявление за постигане на споразумение.
- 133 Комисията смята, че от данните в спорното решение, обобщени в точки 17—26 от обжалваното съдебно решение, личи, че не е била допусната никаква дискриминация между жалбоподателите и останалите участници в картела, тъй като са използвани едни и същи критерии за определяне на всички глоби, а единствената разлика се състои в намалението от 10 %, предоставено на предприятията, постигнали споразумение.

– Съображения на Съда

- 134 На първо място, що се отнася до довода, че Общият съд е нарушил принципа на защита на оправданите правни очаквания, следва да се припомни, че съгласно трайно установената съдебна практика принципът на защита на оправданите правни очаквания е един от основните принципи на Съюза и на него може да се позовава всеки икономически оператор, на когото

дадена институция е дала конкретни уверения и с това е породила у него оправдани очаквания (решение от 24 октомври 2013 г., Kone и др./Комисия, C-510/11 P, непубликувано, EU:C:2013:696, т. 76 и цитираната съдебна практика).

- 135 Освен това Съдът вече е имал повод да изясни, че Комисията не може да дава конкретни уверения за правото на някакво намаление на глобата или освобождаване от глоба на етапа на процедурата преди приемането на окончателното решение и че участниците в картела съответно не могат да хранят оправдани очаквания в това отношение (вж. решение от 24 октомври 2013 г., Kone и др./Комисия, C-510/11 P, непубликувано, EU:C:2013:696, т. 78 и цитираната съдебна практика).
- 136 Следва също така да се припомни, първо, че както следва от точка 73 от обжалваното съдебно решение, процедурата за постигане на споразумение е административна процедура, която е алтернатива на обикновената процедура, различна е от нея и притежава определени особености, например съобщаване на диапазон на възможните глоби. Второ, както подчертава Общият съд в точка 104 от обжалваното съдебно решение, ако предприятието не подаде заявление за постигане на споразумение, производството, което води до постановяване на окончателното решение, се урежда от общите разпоредби на Регламент № 773/2004, вместо от тези, които уреждат процедурата за постигане на споразумение. Трето, както констатира Общият съд в точка 96 от обжалваното съдебно решение, когато става дума за обикновената процедура, в хода на която отговорността трябва да бъде тепърва установявана, Комисията е обвързана единствено от изложението на възраженията, което не определя диапазон на глобите, и е длъжна да вземе предвид новите обстоятелства, доведени до знанието ѝ в хода на тази процедура.
- 137 В настоящия случай, както изтъква Общият съд, в частност в точки 90 и 124 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателите се оттеглят от процедурата за постигане на споразумение и едва след оттеглянето си, вече в хода на обикновената процедура, посочват обстоятелства, налагащи намаляване на продължителността на участието им в констатираното нарушение.
- 138 Следователно, както отбелязва генералният адвокат в точка 48 от заключението си, жалбоподателите не могат да се позовават на никакви оправдани правни очаквания за запазване на прогнозните оценки, съобщени от Комисията в хода на процедурата за постигане на споразумение под формата на диапазон на възможните глоби, който е бил определен в зависимост от обстоятелствата, взети под внимание на онзи етап на процедурата, а именно за период на участие в нарушението от 1978 г. до 2004 г.
- 139 Освен това следва да се констатира, че когато са се оттегляли от процедурата за постигане на споразумение, жалбоподателите са разполагали с всички данни, позволяващи им да предвидят, че оспорването на участието им в картела за периода преди 1993 г. задължително ще се отрази върху намаленията, които могат да им бъдат предоставени както по реда на Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, така и съгласно точка 29 от Насоките от 2006 г. Подобен извод недвусмислено следва от точки 90—95 и 122 от обжалваното съдебно решение. Затова не може да се приеме, че Общият съд е допуснал нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания.
- 140 На второ място, що се отнася до довода, че Общият съд е нарушил принципа на равно третиране, следва да се припомни, че съгласно постоянната практика от член 256 ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, както и от член 168, параграф 1, буква г) от неговия процедурен правилник следва, че в жалбата трябва точно да се посочват пороците на обжалваното съдебно решение, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане, като в противен случай жалбата или съответното основание ще бъдат недопустими (вж. решения от 30 май 2013 г., Quinn Varlo и др./Комисия,

C-70/12 P, непубликувано, EU:C:2013:351, т. 47 и 51, както и цитираната съдебна практика, и от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 43 и цитираната съдебна практика).

- 141 Ето защо не отговаря на тези изисквания и трябва да бъде обявено за недопустимо основанието, доводите по което не са достатъчно точни и обосновани, за да позволят на Съда да упражни контрол за законосъобразност (решение от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 44 и цитираната съдебна практика).
- 142 В случая обаче доводът за нарушение на принципа за равно третиране се крепи на общо твърдение, без да са изложени никакви правни доводи в това отношение. Ето защо той трябва да се отхвърли като недопустим.
- 143 Видно от всичко изложено по-горе, първото твърдение по първата част от четвъртото основание, а именно за нарушение от страна на Общия съд на принципа на оправданите правни очаквания и принципа на равно третиране, трябва да бъде отхвърлено като отчасти недопустимо и отчасти неоснователно.

По първото твърдение по втората част от четвъртото основание — неправилно прилагане на правото при преценката на последиците от оттеглянето от процедурата за постигане на споразумение

– Доводи на страните

- 144 Жалбоподателите по същество поддържат, че именно в резултат от неправилно прилагане на правото Общият съд е приел, че Комисията ги е уведомила за последиците, които ще има оттеглянето им от процедурата за постигане на споразумение, което потвърждавало и факта, че те не могли да упражнят правото си да вземат „осведомено решение“ дали да сключат споразумение, или не, както всъщност изисквало Известието относно процедурата за постигане на споразумение. Всъщност според тях в точка 125 от обжалваното съдебно решение Общият съд изложил неправилно от правна гледна точка съдържанието на разговорите, проведени на изслушването от 24 февруари 2010 г. На това изслушване Комисията потвърдила, че ще вземе предвид факта, че жалбоподателите не са се присъединили към картела преди 1993 г., не във връзка със „сътрудничеството“ от страна на Timab, както гласи тази точка от обжалваното съдебно решение, а във връзка с „освобождаването от глоба или намаляването на нейния размер“. Според тях обаче, докато понятието „сътрудничество“ обхваща както периодите, за които се прилага Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, така и периодите извън обхвата на това известие, понятието „освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер“ в случая се отнася единствено до 17-те процента намаление на наложената глоба. В този смисъл в хода на обикновената процедура Комисията в нито един момент не споменала изрично за премахване на намалението от 35 % на глобата с оглед на сътрудничеството извън обхвата на Известието за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.
- 145 Комисията смята, че този довод е безпредметен. Според нея той произтича от това, че жалбоподателите смесват оттеглянето си от процедурата за постигане на споразумение с промяната на позицията им в отговора на изложението на възраженията. Всъщност предвид новата защита, която жалбоподателите възприели в отговора си и която противоречала на поддържаното от тях до този момент във връзка с искането им за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, Комисията им обърнала внимание за възможните последици от тази нова защита.

– Съображения на Съда

- 146 Както отбелязва Комисията в писмената си защита, оплакването за неправилно прилагане на правото при преценката на последиците от оттеглянето на жалбоподателите от процедурата за постигане на споразумение произтича от смесване на последиците от решението на жалбоподателите за оттегляне от процедурата с възможните последици от промяната на позицията им относно продължителността на участието им в нарушението, промяна, която те въвеждат с отговора си от 2 февруари 2010 г. на изложението на възраженията. Всъщност, както посочва генералният адвокат в точка 60 от заключението си, в точка 125 от обжалваното съдебно решение Общият съд просто споменава предупреждението, което Комисията отправя до жалбоподателите в хода на обикновената процедура поради промяната на позицията им, а не заради оттеглянето им от процедурата за постигане на споразумение, както твърдят те.
- 147 Ето защо трябва да се констатира, че това оплакване почива на невярно допускане и не може да се приеме. Следователно първото твърдение по втората част от четвъртото основание трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

По петото основание — неправилно упражняване от Общия съд на правомощието му за пълен съдебен контрол и нарушение на принципа на равно третиране и принципа на индивидуализиране на наказанията

Доводи на страните

- 148 По петото основание жалбоподателите твърдят, че в точки 137, 140 и 168 от обжалваното съдебно решение Общият съд се е произнесъл при неправилно упражняване на правомощието си за пълен съдебен контрол и в нарушение на принципа на равно третиране и принципа на индивидуализиране на наказанията.
- 149 В това отношение жалбоподателите смятат, че като е допуснал при преценката на тежестта на нарушението да не се взема предвид липсата на доказателства за участие на Timab в практиките във връзка с условията на продажба и компенсаторните механизми, Общият съд е упражнил неправилно правомощието си за пълен съдебен контрол. При положение че е имал съмнения дали наистина жалбоподателите са участвали в тези две практики през периода от 1993 г. до 2004 г., Общият съд трябвало да вземе предвид тези съмнения съгласно принципа *in dubio pro reo*. Тъй като не постъпил така, Общият съд се произнесъл в нарушение на принципа на равно третиране и принципа на индивидуализиране на наказанията.
- 150 В репликата си жалбоподателите добавят, че също в противоречие с принципа на равно третиране и принципа на индивидуализиране на наказанията Общият съд е отказал да вземе предвид и други обстоятелства при преценката на тежестта на нарушението, например ценовия натиск, дължащ се на конкуренцията на сходни стоки, липсата на резултат от констатираните практики и продължителността и интензитета на всяка от тези практики.
- 151 Общият съд нарушил същите тези принципи и като не упражнил задълбочен контрол нито по отношение на коефициента за тежест, приложен при определянето на основния размер на глобата, нито по отношение на отказа на Комисията да констатира смекчаващи обстоятелства за поведението на Timab. Така Общият съд просто възпроизвел спорното решение, без сам да прецени случая.
- 152 Според Комисията твърденията по петото основание са недопустими, тъй като целят просто ново разглеждане на подадената пред Общия съд жалба. При всички положения твърденията по това основание били лишени от основателност.

Съображения на Съда

- 153 От една страна, следва да се напомни, че само Общият съд е компетентен да установява и преценява фактите и по принцип да проверява доказателствата, които е допуснал в подкрепа на тези факти. Всъщност, щом като тези доказателства са редовно събрани и са спазени общите принципи на правото, както и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата, само Общият съд може да преценява какво значение да придаде на представените пред него доказателства. Ето защо освен в случай на изопачаването им преценката на фактите и доказателствата не представлява правен въпрос, който като такъв да подлежи на контрол от страна на Съда (вж. по-специално решения от 30 май 2013 г., *Quinn Barlo и др./Комисия*, C-70/12 P, непубликувано, EU:C:2013:351, т. 25 и цитираната съдебна практика, както и от 16 юни 2016 г., *Evonik Degussa и AlzChem/Комисия*, C-155/14 P, EU:C:2016:446, т. 23 и цитираната съдебна практика). Освен това изопачаването трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се извършва нова преценка на фактите и доказателствата (решение от 16 юни 2016 г., *Evonik Degussa и AlzChem/Комисия*, C-155/14 P, EU:C:2016:446, т. 23 и цитираната съдебна практика).
- 154 От друга страна, следва да се подчертае, че жалбата е недопустима, ако с нея само се повтарят основанията и доводите, вече изложени пред Общия съд, включително тези, които почиват на изрично отхвърлени от този съд факти. Всъщност подобна жалба на практика съставлява просто искане за ново разглеждане на подадената пред Общия съд жалба, искане, което е извън компетентността на Съда в производството по обжалване (решение от 30 май 2013 г., *Quinn Barlo и др./Комисия*, C-70/12 P, непубликувано, EU:C:2013:351, т. 26 и цитираната съдебна практика).
- 155 За сметка на това, когато жалбоподателят оспорва тълкуването или прилагането на правото на Съюза от страна на Общия съд, разглежданите в първоинстанционното производство правни въпроси могат отново да бъдат обсъдени в хода на производството по обжалване. Всъщност, ако жалбоподателят не можеше да мотивира жалбата си пред Съда с вече изложени пред Общия съд основания и доводи, производството по обжалване отчасти би се обезсмислило (решение от 30 май 2013 г., *Quinn Barlo и др./Комисия*, C-70/12 P, непубликувано, EU:C:2013:351, т. 27 и цитираната съдебна практика).
- 156 Що се отнася до петото основание, макар жалбоподателите да твърдят, че то „повдига правен въпрос“, а именно въпроса за неспазването от страна на Общия съд на принципите на равно третиране и индивидуализиране на наказанията, както и неправилно упражняване на правомощието му за пълен съдебен контрол, следва да се констатира, че в крайна сметка с петото основание просто се оспорва преценката на Общия съд за някои факти и доказателства, посочени пред него в първоинстанционното производство във връзка с второто и третото от изтъкнатите отменителни основания.
- 157 Всъщност, без изобщо да твърдят изопачаване на фактите или доказателствата, жалбоподателите само поддържат, че при преценката на тежестта на нарушението Общият съд неправилно не е взел предвид различни обстоятелства, конкретно липсата на доказателства за участието им в практиките във връзка с условията на продажба и компенсаторните механизми. В този смисъл жалбоподателите просто възпроизвеждат доводи, предназначени да покажат, че е трябвало да бъде приложен по-малък коефициент за тежест на нарушението, доводи, които вече са били изложени пред Общия съд и отхвърлени от него. Следователно твърденията по петото основание, доколкото се отнасят до неспазване от страна на Общия съд на принципите на равно третиране и индивидуализиране на наказанията и неправилно упражняване на правомощието му за пълен съдебен контрол, са недопустими.

- 158 Що се отнася по-конкретно до довода на жалбоподателите, че Общият съд не упражнил задълбочен контрол нито по отношение на коефициента за тежест, приложен при определянето на основния размер на глобата, нито по отношение на отказа да се установи наличието на смекчаващи обстоятелства за конкурентното поведение на Timab, достатъчно е да се констатира, че в точки 149—164 от обжалваното съдебно решение Общият съд подробно е изложил факторите, които е взел предвид, за да прецени тежестта на нарушението. Също така от точки 165—168 от обжалваното съдебно решение недвусмислено личи, че Общият съд грижливо е разгледал въпроса за смекчаващите обстоятелства. Поради това този довод трябва да се смята за неоснователен. Този извод не може да бъде поставен под съмнение просто защото в това отношение при упражняването на правомощието си за пълен съдебен контрол Общият съд е потвърдил и редица съображения от преценката на Комисията в спорното решение (вж. решение от 8 май 2013 г., Eni/Комисия, C-508/11 P, EU:C:2013:289, т. 99 и цитираната съдебна практика).
- 159 Предвид изложеното по-горе твърденията по петото основание трябва да бъдат отхвърлени като отчасти недопустими и отчасти неоснователни.

По инцидентното искане, направено по съображение за неспазване на правото на справедлив процес предвид неразумната продължителност на производството

Доводи на страните

- 160 Във връзка с инцидентното си искане жалбоподателите твърдят, че Общият съд не се е произнесъл в разумен срок и така е нарушил правото им на справедлив процес, предвидено в член 47, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), тълкуван в светлината на член 6, точка 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.
- 161 В това отношение те констатираат, че обжалваното съдебно решение е постановено четири години и осем месеца след подаването на жалбата на 1 октомври 2010 г., че Общият съд започва устната фаза на производството едва на 14 май 2014 г. и че изтичат единнадесет месеца от закриването на устната фаза, тоест от края на съдебното заседание на 11 юли 2014 г., до обявяването на съдебното решение.
- 162 Същевременно според жалбоподателите подобна продължителност на производството не намира оправдание в сложността на делото, още повече че те са единствените жалбоподатели по това дело и не са бавили производството с поведението си.
- 163 Комисията по същество твърди, че в частност съгласно решение от 26 ноември 2013 г., Gascogne Sack Deutschland/Комисия (C-40/12 P, EU:C:2013:768), предприятието, което се оплаква от прекомерна продължителност на производството, разполага единствено с иск за обезщетение срещу Съюза на основание член 268 ДФЕС и член 340, втора алинея ДФЕС.
- 164 Тъй като жалбоподателите не са направили искане за обезщетение, инцидентното им искане било преди всичко недопустимо.

Съображения на Съда

- 165 Следва да се припомни, че когато юрисдикция на Съюза наруши задължението си по член 47, втора алинея от Хартата да решава отнесените до нея дела в разумен срок, санкцията за това нарушение трябва да се търси чрез иск за обезщетение пред Общия съд, доколкото този иск представлява ефективен способ за защита. Ето защо искането за поправяне на вредите,

произтичащи от неспазването от страна на Общия съд на разумен срок за постановяване на решение, не може да се отнася направо до Съда чрез обжалване на решението на Общия съд, а трябва да бъде предявено пред самия Общ съд (решения от 30 април 2014 г., *FLSmidth/Комисия*, C-238/12 P, EU:C:2014:284, т. 116 и цитираната съдебна практика, от 21 януари 2016 г., *Galp Energía España* и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 55 и цитираната съдебна практика, както и от 9 юни 2016 г., *Repsol Lubricantes y Especialidades* и др./Комисия, C-617/13 P, EU:C:2016:416, т. 98 и цитираната съдебна практика).

- 166 Общият съд, който е компетентен по силата на член 256, параграф 1 ДФЕС и е сезиран с искане за обезщетение, трябва да се произнесе по него в състав, различен от този, който е разгледал спора, по който е било проведено производството, чиято продължителност е сочена за укоримо голяма (решения от 21 януари 2016 г., *Galp Energía España* и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 56 и цитираната съдебна практика, както и от 9 юни 2016 г., *Repsol Lubricantes y Especialidades* и др./Комисия, C-617/13 P, EU:C:2016:416, т. 99 и цитираната съдебна практика).
- 167 Въпреки това, щом като е явно, без да е необходимо страните да представят допълнителни доказателства в това отношение, че Общият съд е нарушил в достатъчно съществена степен задължението си да разгледа делото в разумен срок, Съдът може да установи това (решения от 21 януари 2016 г., *Galp Energía España* и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 57 и цитираната съдебна практика, както и от 9 юни 2016 г., *Repsol Lubricantes y Especialidades* и др./Комисия, C-617/13 P, EU:C:2016:416, т. 100 и цитираната съдебна практика). Следователно в производството по обжалване Съдът може да констатира, че в резултат от неразумната продължителност на производството пред Общия съд не е спазено правото на справедлив процес, гарантирано с член 47, втора алинея от Хартата.
- 168 Що се отнася до критериите, въз основа на които може да се прецени дали Общият съд е спазил принципа на разумния срок, следва да се напомни, че дали срокът е разумен, трябва да се преценява в зависимост от конкретните обстоятелства по делото, каквито са сложността на спора и поведението на страните (решение от 26 ноември 2013 г., *Groupe Gascogne/Комисия*, C-58/12 P, EU:C:2013:770, т. 85 и цитираната съдебна практика).
- 169 По този въпрос Съдът уточнява, че изброяването на приложимите критерии не е изчерпателно и че преценката на разумния характер на посочения срок не изисква последователно разглеждане на обстоятелствата по конкретния случай от гледна точка на всеки от тези критерии, когато продължителността на производството се явява обоснована от гледна точка на един от тях. В този смисъл сложността на делото или забавянето му в резултат от поведението на жалбоподателя са обстоятелства, с които може да се обоснове на пръв поглед твърде дългият срок (решение от 26 ноември 2013 г., *Groupe Gascogne/Комисия*, C-58/12 P, EU:C:2013:770, т. 86 и цитираната съдебна практика).
- 170 В настоящия случай при липсата на представени от страните допълнителни доказателства Съдът не намира за явно, че Общият съд е нарушил в достатъчно съществена степен задължението си да разгледа делото в разумен срок.
- 171 Предвид изложеното по-горе предявеното с жалбата инцидентно искане трябва да бъде отхвърлено.
- 172 Тъй като нито едно от изтъкнатите от жалбоподателите основания за обжалване не е налице, жалбата трябва да бъде изцяло отхвърлена.

По съдебните разноси

¹⁷³ Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноси. Съгласно член 138, параграф 1 от същия правилник, който се прилага по отношение на производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане. След като Timab и CFPR са загубили делото и Комисията е направила искане тези дружества да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноси, следва те да бъдат осъдени да заплатят разноските по настоящото производство по обжалване.

По изложените съображения Съдът (десети състав) реши:

- 1) Отхвърля жалбата.**
- 2) Осъжда Timab Industries и Cie financière et de participations Roullier (CFPR) да заплатят съдебните разноси.**

Подписи